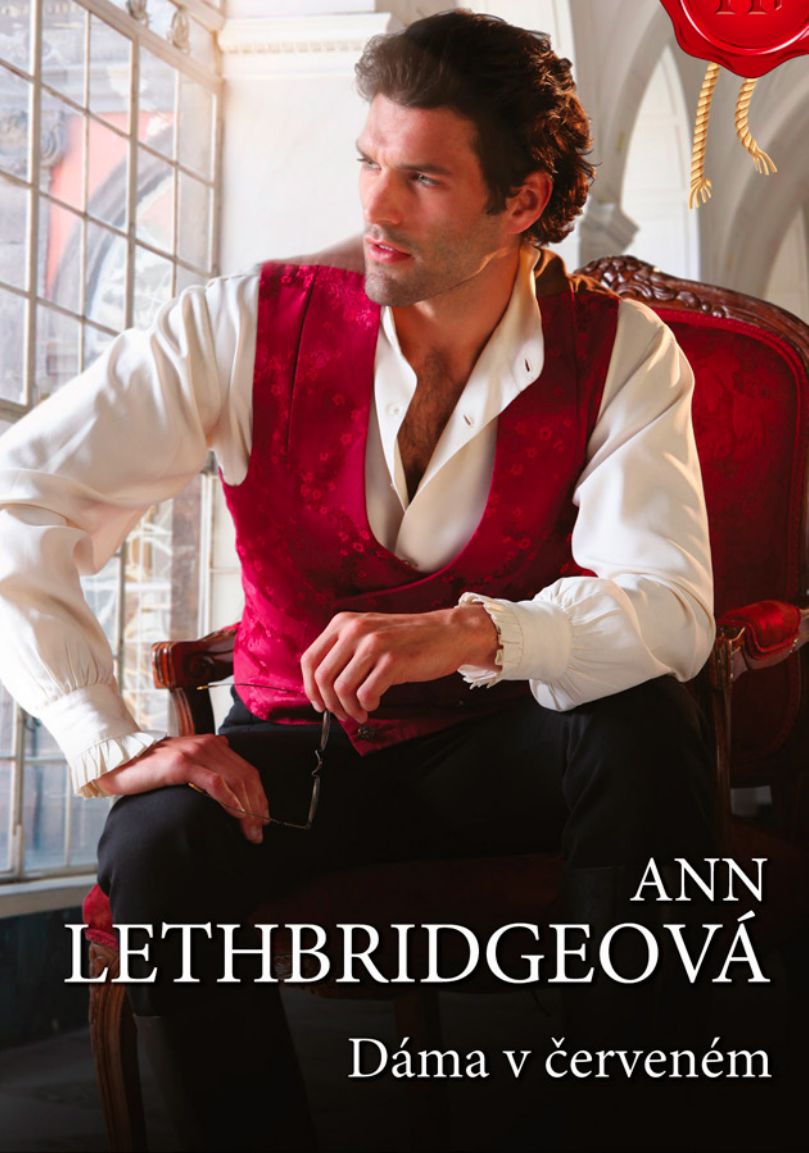

HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

ANN
LETHBRIDGEOVÁ

Dáma v červeném

ANN LETHBRIDGEOVÁ

DÁMA V ČERVENÉM

PŘEKLAD

ZUZANA ŠRÁMKOVÁ

Milá čtenářko,

závěr roku se blíží, ale i na ten příští mám pro Vás připravené romantické i napínavé příběhy, tak jak to činím už mnoho let. Víím, jak máte ráda minisérie, kde se setkáváte několikrát za sebou se známými postavami, a proto v nich budu pokračovat i dál. Minisérie Spolek rošťáků, jejíž první část jste si mohla přečíst v říjnu, tento měsíc pokračuje příběhem Ann Lethbridgeové s názvem Dáma v červeném a další dvě pokračování vyjdou začátkem příštího roku.

Jelikož jsou Vánoce, nezapomněl jsem na ně ani tentokrát, a přichystal jsem pro Vás Švagrovu sázku od Virginie Heathové, příběh, který má počátek i konec v čase vánočním.

Rád bych Vám popřál krásné a klidné Vánoce, kdy si užijete společnost svých nejbližších.

S láskou

Váš Harlequin

Ann Lethbridgeová

DÁMA V ČERVENÉM

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

An Innocent Maid for the Gentleman

První vydání:

Harlequin Books, 2017

Překlad:

Zuzana Šrámková

Odpovědný redaktor:

Růžena Skálová

© 2017 by Harlequin Books S.A.

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2019

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02-516 Warszawa, ul. Starościeńska 1B lokal 24-25

978-83-276-4628-6 (EPUB)

978-83-276-4629-3 (MOBI)

978-83-276-4630-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Už ve vstupních dveřích do soukromého salonku pánského klubu *Vitium et Virtus* spatřil Jake, vévoda Westmoor, další dva muže, kteří s ním kdysi klub založili. Seděli v kožených křeslech u nízkého stolku a on měl co dělat, aby potlačil bolestné zavytí. Jedno ze dvou zbylých křesel čekalo na něj, zatímco na tom posledním stála zlatem vykládaná urna.

„Tak kvůli tomuhle jste pro mě poslali?“

Hnědooký a hnědovlasý Frederick Challenger měl vzezření vojevůdce, přestože seděl. Na Jakeova slova upozorněl a zamračil se. „Možná to uniklo vaší ctěné pozornosti, Jasnosti, ale dnes je šesté výročí Nicholassova zmizení.“

Jake při zvuku svého titulu mírně zkoprněl. Význam dnešního dne mu skutečně unikl, protože ho zaměstnávaly povinnosti vévody, ale nahlas by to nikdy nepřiznal.

„Měl jsem dojem, že s tímhle už jsme skončili,“ zamumlal rozmrzele.

Měl dost připomínek ztráty drahých lidí doma, nepotřeboval je mít i tady – na jediném místě, které považoval za své útočiště.

„Posaď se, Westmoore,“ řekl Oliver, další člen jejich malé společnosti. Z opálené tváře na Jakea upíral smaragdově zelené oči. Jake si povzdechl, ale

udělal, oč jej Oliver požádal. Nebo, přesněji řečeno, co mu nařídil. Kdyby nebyli tak dobrými přáteli...

Ne. V žádném případě by nevyvolával rozepři se svými dlouholetými, a vlastně nejvěrnějšími druhy. To by si nezasloužili. Bez nich by se jen stěžil protloukl tím děsivým obdobím, které následovalo po smrti jeho otce a bratra.

Krátce pohlédl na nevelkou urnu. Byl v ní Nicholasův pečetní prsten – to jediné, co po posledním ze zakladatelů *Vitium et Virtus* zbylo. Copak od Nicholasova zmizení skutečně uplynulo už celých šest let? Případalo mu to jako nesmysl. Tehdy byli všichni ještě mladíci, sotva dosáhli plnoletosti. A dnes – jen se na ně podívejte. Zralí muži na prahu třicítky. Ty roky utekly jako voda.

A přece, ani po takové době nebyla vzpomínka na tratoliště krve, vedle něhož našli Nicholasův prsten, o nic méně živá.

Oliver se naklonil a na stolec položil ruku otočenou dlaní vzhůru.

„Vy to myslíte vážně?“ zasténal Jake. Ti dva na něj jen mlčky hleděli, dokud nepoložil svoji vlastní ruku do Oliverovy. Byl to divný pocit, cítit teplo jiného mužského těla. Nakonec položil i Frederick svou ruku na Jakeovu.

„*In vitium et virtus*,“ začali jednohlasně, jako to dělávají školou povinní chlapci, jakými byli i oni sami v době, kdy začali s tímhle nesmyslem. V neřesti a ctnosti.

I po šesti letech zněl chór jejich hlasů bez Nicholasova divně. Jake vytáhl svoji ruku a pozvedl sklenici s brandy směrem ke křeslu s urnou.

„Na chybějícího přítele.“

Oliver a Frederick udělali totéž.

„Ať jsi v nebi, nebo v pekle,“ pokračoval Oliver slovy, která opakoval každý rok stejně.

„Nebo někde mezi tím,“ dodal Frederick.

„Přejeme ti všechno dobré,“ zakončili opět jednohlasně.

Jako by to bylo zaklínadlo, které jejich přitele přivede zpátky mezi ně. Hodili do sebe obsah svých sklenic a zadívali se na prázdné křeslo.

„Byl jsem si tak jistý, že se do roka vrátí jako falešná mince, a řekne, že to celé byl jen vtíp,“ řekl Frederick.

„Kdyby to udělal, byl by špatný i na Nicholase,“ zamumlal znechuceně Oliver, temně zelené oči plné bolesti, jakou od zmizení jejich druhá cítili všichni. Jake na tu ztrátu vůbec nechtěl myslet. Byla jen jednou z mnoha, a každá byla horší než ta předchozí.

„Ale bylo by mu to podobné,“ utrousil, překvapený silou hněvu, který se ho zmocnil. „Vždycky si liboval ve stupidních nápadech. Jako například tenhle klub.“ Zamnul si bradu a ucítil na ní lehké strniště. Copak se dnes ráno neholil? Byl si skoro jistý, že ano.

„Slyšel jsem, že tvůj strýc podal ve Sněmovně návrh, aby uvolnili vévodský titul.“ Frederick zakroužil sklenicí v ruce. „Bastard. Nemůže se dočkat, až se o něj přihlásí. Ani bych se nedivil, kdyby se tvého otce zbavil sám, aby mu nestál v cestě k rodovému majetku.“ Jake sebou trhl, ale dal si záležet, aby i dál působil klidně. Oliver přimhouřil oči. „Nemluv nesmysly, Frede.“

Frederickovi zrudly uši a podíval se na Jakea. „Zatraceně, Jakeu, přece víš, že by mě nikdy nenapadlo, že bys...“

Jake jen mávl rukou. „Samozřejmě, že ne.“

Byli tu však jiní, kteří za jeho zády šeptali slovo *vražda*. A vlastně ani nebyli tak úplně mimo. Nevinný rozhodně nebyl.

Na pocity, které mu té noci sevřely srdce jako ledová pěst, nikdy nezapomene. Ztráta. Hrůza. Pocit

viny. Opřel se v křesle, jako by potřeboval, aby se i ten kousek prostoru, který tím pohybem získal, postavil mezi něj a soucitné pohledy jeho přátel. Pohledy, jaké si rozhodně nezasloužil.

Oliver se na něj zamračil. „Vypadáš hrozně, Jacobe. Kdy jsi byl naposledy u holiče?“

Tak dávno, že už si to ani nepamatuju. „Co je ti do toho?“

Za dubovými dveřmi, které jejich soukromý salonek oddělovaly od veřejných prostor klubu, se ozval mnohohlasý řev a dupot. Jake, vděčný za vyrušení, zvedl tázavě obočí. „Co se to tam děje?“

„Dnes je volenkový večer,“ vysvětlil mu Fred.

Pan Bell, dříve majordomus, teď správce klubu *Vitium et Virtus*, nahlédl dovnitř, takže hluk nabyl na síle. Mírně obtloustlý muž se tvářil znepokojeně.

„Omlouvám se, pánové, ale jeden z vás bude muset zjednat pořádek. Jeden z džentlmenů trvá na tom, že chce okamžitě pět dívek, ale žádná z nich nemá zájem. Pokoušel jsem se mu vysvětlit pravidla, ale ukázalo se, že je vůbec není ochoten přijmout. Několik dalších džentlmenů si na jeho milenecké schopnosti vsadilo a nehodlají se vzdát svých peněz.“

S úklonou zmizel za dveřmi a ty se za ním se sotva slyšitelným klapnutím zavřely.

„K řasu se vším,“ zavrčel Jake. „Už je skutečně načase, abychom tohle místo jednou provždy zavřeli.“

K jeho nynějšímu postavení se rozhodně nehodilo, aby byl majitelem pánského klubu. Pohlédl k prázdnému křeslu. „Kdyby to nebylo to jediné, o čem věřím, že by Nicholas přilákalo zpátky, trval bych na tom.“

Klub byl Nicholasův nápad a jeho vznik podpořil největší částkou peněz. „Postarám se o to,“ natáhl se Frederick po své masce a plášti – nezbytném

vybavení, které musel mít každý, kdo chtěl do *Vitium et Virtus* vstoupit. Přestože se všeobecně tušilo, kdo tento podnik vlastní, nemluvalo se o tom nahlas.

Když Fred procházel kolem Jacoba, vrhl na něj starostlivý pohled. „Utíká to, co?“

„Utíká,“ přikývl Jake a přinutil se k úsměvu. „Je dobře, že tu Nicholas není, pořád by mě peskoval, že jsem málo průbojný.“

Fred zrychlil, když hluk za dveřmi zesílil. Oliver vstal. „Nicholas by tě peskoval i za to, jak vypadáš. Až budeš příště míjet nějaké zrcadlo, zkus se do něj i podívat. U Whitea by tě ani nenechali projít dveřmi.“

Jake se poškrábal ve strništi. „Ještě štěstí, že *Vitium et Virtus* není tak nóbl místo. Kam jdeš? Domů?“

Oliverovi se zatřpytily oči. „V jistém smyslu ano. A ty?“

Jake se zašklebil. Záviděl příteli jeho spokojený úsměv. Při představě, že půjde do vévodského domu, se mu sevřel žaludek, ale dřív nebo později se tam musí vrátit. Povinnosti volají. A to ostatní také. Ale hlavně povinnosti. Babička očekává, že jí popřeje dobrou noc, než na něj vrhne pohled plný smutku.

Zvedl karafu a nalil si sklenku brandy, té nejlepší, jakou si za peníze mohl koupit.

„Chceš si promluvit?“ zeptal se Oliver. Tvářil se znepokojeně.

Jeho soustrast byla ještě horší než Jakeův svíravý pocit viny. „Dnes bych nebyl dobrý společník,“ úmyslně se vyhnul přímé odpovědi na Oliverovu otázku. Konečně, už dlouho nebyl v takové náladě, aby byl dobrým společníkem. To se tak jednomu stane, když pohrbí celou rodinu. Teprve když dveře salonku tiše zaklaply, uvědomil si, že Oliver odešel. Nalil si ještě jednu sklenku, vypil ji a pak

vstal a zamířil do kanceláře. Ve dnech, jako byl tento, byly brandy a práce to jediné, co mu pomáhalo usnut.

Rose uklidila poslední talíř a zavřela skříňku. Narovнала se a protáhla si záda.

„Všechno hotovo, Rose?“ zeptala se Charity Parkerová, hospodyně u *Vitium et Virtus*, a rozhlédla se po kuchyni.

„Ano, paní Parkerová,“ přikývla Rose po nepatrném zaváhání, jak chvíli uvažovala, jestli přece jen neměla udělat ještě něco.

Přísný výraz na tváři paní Parkerové změkkl. „Tak běž. Můžeš za děvčaty do zeleného salonku, ale ne abys zůstala vzhůru celou noc a zašívala jim potrháný šaty. A nezapomeň, měj se na pozoru. Večer je stále ještě v plném proudu,“ dodala na odchodu.

Rose se pro sebe ušklíbla, ale věděla, že její nadřízená má pravdu. Takhle pozdě už bývali džentlmeni opilí a občas se chovali až příliš přátelsky ke všemu, co mělo sukni. Dokonce i někdo tak obyčejný jako Rose se pro ně stával zajímavým objektem a ona rozhodně neměla v úmyslu přijít o tak skvěle placenou práci jen proto, že poruší některé z pravidel pro zaměstnance. Paní Parkerová a pan Barker velmi přísně dohlíželi na to, aby se nikdo jako ona neobjevil v místech, kde neměl co dělat. Mělo to chránit nejen hosty klubu, ale i samotné zaměstnance.

Rose na místě posluhovačky ve *Vitium et Virtus* záleželo obzvlášť proto, že za ni dostávala zapláceno víc, než by dostala kdekoli jinde. Nikdy předtím tak dobře placenou práci neměla. Druhou nezanedbatelnou výhodou bylo, že nemusela bydlet přímo v klubu, jako když pracovala jako služebná v domě některých džentlmenů, a nemusela se tak potýkat s nějakým nevhodným chováním ze strany těch, kdo s ní bydleli

pod jednou střechou. Právě muži s příliš chtivýma rukama byli důvodem, proč musela opustit všechna svá tři předchozí zaměstnání. Zнала nebezpečí, které se skrývalo za nedovolenými polibky a až příliš sladkými objetími. Ona sama byla velmi pravděpodobně důsledkem podobných hrátek.

Ne. Bylo rozhodně lepší, když chodila spát domů, a to bez ohledu na to, že návštěvníci klubu by to domovem určitě nenazvali. Možná bude mít jednoho dne vlastní rodinu. Byla rozhodnutá, že pro to udělá všechno. Při té představě se zachvěla.

Dost bylo snění. Jestli má stihnout všechno, co si předsevzala, bude si muset pospíšet.

Do zeleného salonku se jí podařilo proklouznout tak, aby si jí nikdo nevšiml. Jeho název byl zavádějící, protože nebyl vůbec zelený – střídala se tu modrá s bílou a na stěnách visela spousta zrcadel. Salonek byl v zadní části domu a dalo se k němu sejít po schodišti pro služebnictvo. Dívky, které ve *Vitium et Virtus* pracovaly, se sem chodily převlékat na představení, nebo si jen odpočinout, když právě neměly být na jevišti. Nebo někde jinde.

Nebyly tu žádné intimní obrázky, sochy ani drobné ozdobné předměty, které byly k vidění po celém domě. Rose na nich utírala prach, takže si na ně časem zvykla, ale zpočátku nevěděla kam s očima.

Zelený salonek byl něco docela jiného. Tuhle místnost milovala pro neutuchající smích a družný hovor, jímž přetékala v přítomnosti dívek v pestrobarevných kostýmech. Ničím nepřipomínal strohé, tiché pokoje Foundlingova špitálu, kde vyrůstala, ani kuchyně a pokoje pro sloužící v domech, kde pracovala, když opustila zdi sirotčince. Tam se každý bál i vlastního stínu a mluvilo se jen šeptem.

Posadila se na starou pohovku v rohu místnosti a vytáhla pouzdro na šití, které si vyrobila v sirotčinci.

Nebylo to nic honosného, jen nevelké pouzdro, kde si schovávala několik jehel a špendlíků.

Prohrábla koš vedle křesla s věcmi určenými k vyspravení a vytáhla pár proděravělých ponožek. Zašívání a vysprávky nebyla její práce, ale dělala to pro děvčata ráda, a když od nich tu a tam dostala penny nebo dvě, byla jim vděčná. Tady většinou naslouchala jejich štěbetání o všem, co se dělo v Londýně i v klubu, zatímco dopřávala trochu odpočinku unaveným nohám, než odešla domů. Se slastným povzdechem si i teď rozvázala polobotky a vyklouzla z nich. Konečně klid.

„Doufala sem, že sem přindeš,“ posadila se vedle ní Fleurette, jejíž skutečné jméno bylo Flo. Vlasy měla vyčesané do majestátního účesu, s nímž jí toho rána Rose pomáhala. Bylo to poprvé, kdy ji Flo o něco takového požádala, a když ostatní dívky spatřily výsledek Roseiny práce, žadonily, aby je učesala také.

Rose dělala, co mohla, ale paní Parkerová jí dávala volno jen tu a tam, a jen na pár minut. Přesto se dívkám snažila vyhovět pokaždé, když se jí ty vzácné chvílky naskytly, třebaže už měla po práci. A byly to ty chvílky, díky nimž se jí v hlavě zrodila myšlenka, že by se jednoho dne mohla stát komornou nebo švadlenou nějaké vznešené dámy.

Flo zešíroka zívla a pak se zasmála. „Sem tak utahaná, že bych dokázala usnout i na týdle pohovce.“

Rose byla ráda, že Flo vidí. Když ji poznala, měla poprvé v životě pocit, že má skutečnou přítelkyni. Snažila se najít si kamarády i v sirotčinci, ale její úsilí naráželo na svráštělá obočí a nesouhlasné pohledy ctihodných sester – byla nechtěným dítětem a její jedinou starostí mělo být, aby se stala užitečným dospělým.

„Potřebuješ ode mě něco?“ zeptala se Rose po chvíli ticha.

Flo provinile zamrkala. „Měla sem dnes poprvý na sobě ty červený šaty a šlápla sem si na lem. Je tam díra jako vrata. Parkerová mi strhne opravu z platu, až zjistí, že sem je tak rychle zničila.“

Vyhlížela tak nešťastně, až Rose dostala chuť ji obejmout a ukonejšit. „Dej mi je. Zašiju je a trochu zkrátím lem, aby sis na něj už nešlapala.“

„Hrozně se stydím, že tě votravuju. Byla si tu dnes celej den a...“

„A ty je zítra potřebuješ. Udělám to ráda.“

„Zaplatím ti.“

„Ne! Od čeho jsou přátelé?“

Flo se na ni zamračila. „Vezmeš si za to pár měděáků, a basta!“ řekla velitelsky. „Stálo by mě to mnohem víc, kdyby se vo tom dozvěděla ta stará rašple.“

„Není spravedlivé, že vás trestají za potrhané šaty,“ zamračila se Rose. „Nejsou přece nové, když je dostanete. Neboj se, do rána budou vypadat líp, než když jsi je dostala,“ usmála se na Flo.

Dívka se naklonila a políbila Rose na tvář. „Seš drahoušek. Přinesu je. Ale ne abys ještě někdy někomu nabízela, že mu spravíš šaty zadarmo. Nebo uděláš účes, když už sme u toho.“

„Dělám to, protože to dělám ráda,“ zavolala Rose za odcházející Flo. *A taky doufám, že se na mě jednoho dne díky tomu nebudou lidé dívat skrz prsty jen proto, že myju nádobí a vytírám podlahy. Nebo proto, že jsem nemanželská. Že budu jednoho dne někým víc než jen tou nejobyčejnější služkou.*

Za chvíli byla Flo zpátky s šarlatovou toaletou. Okolo výstřihu a na lemu sukně byly hedvábím vyšívané překrásné růže. Rose promnula hebkou látku mezi prsty, ale dávala velký pozor, aby se nezachytila na drsné pokožce jejích rukou a na polámaných nehtech. „Nech mi je tady. Tohle budu mít za chvíli hotové.“

„Flo!“ zavolala náhle jedna z dívek, „u zadních dveří už čeká tvůj džentlmen.“

Přes kamarádčinu tvář přeběhl stín, ale zmizel stejně rychle, jako se objevil. „Jeho lordstvo mě chce vzít na večeři,“ usmála se spiklenecky na Rose a vyklouzla z pokoje.

Jeho lordstvo, jak mu Flo s oblibou říkala, byl její nápadník, ale Rose si nebyla jistá, jestli se k ní vždy chová tak slušně. Tu a tam se jí na těle objevila zvláštní modřina, ale Flo to pokaždé vysvětlila nešťastným pádem nebo jinou nehodou, k níž obyčejně, podle jejích slov, došlo během vystoupení.

Flo žila nadějí, že ji její nápadník jednoho dne požádá o ruku, ale Rose doufala, že se to nestane. Ty modřiny jí dělaly starosti a spíš se pokoušela přítelkyni jemně přesvědčit, aby si našla někoho jiného.

Flo chápala její starostlivost a měla ji za to o to raději. Na oplátku jí poradila, jak se chránit před nechtěným těhotenstvím. Ne že by to Rose právě teď potřebovala, ale jeden nikdy neví...

Rose potřásla hlavou. Bylo načase, aby se pustila do práce. Natáhla si jemné hedvábné rukavičky, které používala, když vyspravovala poškozené toalety. Bylo by hloupé, kdyby je ještě víc poničila drsnou pokožkou na ruku.

Hluk v domě pomalu utichal a nahrazovalo ho blahodárné ticho. Nad Roseinou hlavou hořela poslední svíce a hodiny odbily celou. Čtyři hodiny ráno! Už? Zašívání jí trvalo déle, než si původně myslela, protože kromě natrženého lemu našla i dírky na rukávu, několik uvolněných nití na výšivkách růží a roztržený šev na živůtku.

Vstala a podržela šaty před sebou. Působily velmi žensky a připomínaly jí toalety některých vznešených dam, které tu a tam potkávala v ulicích Londýna.

Jaké by to bylo, být jednou z nich? Žít život plný

krásných věcí, v hojnosti a bohatství? Rose jim nezáviděla. Flo jí kdysi vysvětlila, že do VV chodí z nudy, kvůli ukrácení dlouhé chvíle, nebo za vzrušením u herních stolků. A muži za kratochvílemi s děvčaty.

Přiložila si šaty k tělu a podívala se na sebe do zrcadla. Nejprve z boku, ale výhled jí kazily její vlastní hnědé šaty z hrubého lnu. Obrátila se k zrcadlu čelem a zamyšleně si šaty prohlížela.

Neměla by přidat trochu látky do výstřihu? Přestože klub sloužil k pobavení, Flo byla zpěvačkou, nikoli kurtizánou.

Kdyby si šaty vyzkoušela, bylo by jednodušší se rozhodnout, zda je výstřih potřeba upravit, nebo ne. Jen kvůli Flo, samozřejmě.

Rose potřásla hlavou. Koho se to tu snaží oklamat? Ve skutečnosti je jednoduše zvědavá, jak by v takových šatech vypadala. Rozvázala si zástěru a hbitě do nich vklouzla.

Pohled do zrcadla jí vyrazil dech. Bylo to jako kouzlo. Zdálo se, že se jí oči třpytí stejně jako drobné skleněné kamínky kolem výstřihu a šaty jí zvýraznily pas i ňadra. Kdyby neměla tak nevýraznou tvář, řekla by o sobě dokonce, že je hezká.

Měla by jít domů. Měla by se pokusit spát alespoň těch pár hodin, které jí ještě zbývaly, než bude muset znovu nastoupit do práce. Jenže...

Rose pohodila hlavou. Ta chvilka, kterou tu ještě stráví, už beztak nezmění nic na tom, že bude celý den unavená. Zvedla ruce, vytáhla si spony z vlasů, a ty se jí v hustých pramenech rozlily po ramenou. S potutelným úsměvem vzala z toaletního stolku škrabošku a nasadila si ji na tvář.

Otáčela se před zrcadlem a dívala se na svůj odraz. Bylo to lepší. Mnohem lepší. Takhle by se mohla bez potíží vydávat za jednu z dívek. Možná i za vznešenou dámu. Výstřih nebyl tak hluboký, jak se jí zdálo,

než si šaty oblékla. Z ňader jí sice byla vidět větší část, než by jí samotné bylo milé, ale kupodivu si nepřipadala nepatřičně. Šaty jí padly jako ulité.

Začala si pobrukovat melodii valčíku, kterou toho večera hráli hudebníci v sále, a představila si, jak jí jistý džentlmen, který o její existenci neměl ani tušení, žádá o tanec. Zavřela oči a roztančila se po pokoji.

Záda ani nohy jí ani jednou nezabolely.

Když splnil svou povinnost k babičce, vrátil se Jake do klubu. Obešel kočár stojící před vchodem a zamračil se. Bezpochyby patří nějakému džentlmenovi, který v klubu zůstal déle, než by měl. Obvykle si kočáry před klubem nechávaly dámy, aby na ně nemusely ani chvíli čekat, až se rozhodnou odjet, ale v tak pozdní – nebo brzkou? – hodinu to musel být džentlmen.

Jake minul hlavní vchod do klubu a pokračoval v chůzi ještě několik metrů k místu, kde byly nenápadné dveře vyhrazené majitelům klubu. Návštěvníci o nich nevěděli, nebo je považovali za vchod pro služebnictvo.

Portýr, mladý Ben Snyder, se mu uklonil. „Dobry večer, Jasnosti.“

Jake při tom oslovení ztuhl. Zachvátila ho obvyklá bolest následovaná takovým vztekem, že ho jen stěží dokázal ovládat. S tichým zaklením si pověsil klobouk a kabát na jeden ze čtyř věšáků ve tvaru ztopořeného pánského údu, které s přáteli zakoupili při otevření klubu.

Ben Snyder mu podal škrabošku a vrátil se zpátky na nedaleko stojící židli. Bezpochyby si všiml podráždění svého pána a patrně si myslel, že je vyvolal on sám. Jake pocítil osten studu. Obvykle dokázal svou náladovost ovládnout. Vytvořil si kolem srdce ochranný val, aby se úplně nezbláznil, ale, bůh mu

pomoz, pokaždé když ho někdo oslovil vévodským titulem, měl nutkání se rozhlédnout a vyhledat svého otce, než mu došlo, že to oslovení patří jemu.

Nenáviděl to. *Jasnost* byla každodenní připomínkou jeho otce a bratra. Jejich životů. Jejich smrti. Důvodu, proč byl tou *Jasností* místo nich Jake.

Proto byl teď tady, místo aby spal na vévodské posteli zavrtný do vévodských příkrývek ve svém vévodském sídle.

Tam totiž usnout nedokázal. Usínal jedině v klubu po sklence nebo dvou brandy a v klidu soukromého salonku. Dá-li bůh, usne stejným způsobem i dnes.

„Je ještě někdo nahoře?“ zeptal se portýra.

„Několik jich tam ještě je, pane,“ zabručel muž. „V herně a nahoře v soukromejch pokojích. Mám je poslat domů?“

„Ne, určitě ne. Jako bych tu nebyl. Pro *nikoho*,“ dodal Jake důrazně. „Může to tu vyhořet, ale nechci, aby mě někdo rušil. Jasně?“

„Jasný, jasnosti,“ přikývl Ben Snyder a potichu dodal: *jako obvykle*. Jake se však rozhodl předstírat, že to neslyšel. Portýr jeho rozkazu poslechne *jako obvykle*, a to bylo vše, co od něj Jake potřeboval. Dlouhými kroky zamířil liduprázdnou chodbou lemovanou erotickými sochami, které vypadaly, že si ho zamyšleně prohlížejí. Procházel kolem nich plný touhy po brandy a s bolestí staženým hrdlem.

Začal scházet po schodech pro služebnictvo do chodby, která končila dalším schodištěm vedoucím do prvního patra domu, kde byl soukromý salonek majitelů klubu. Takhle nepotká žádného z jeho pozdních zákazníků.

Náhle se prudce zarazil, protože zaslechl tlumené pobrukování za zavřenými dveřmi dámské převlékárny. Jake se zamračil. V tuhle pozdní hodinu už měly být všechny dívky pryč, a navíc by rozhodně

neměly bavit džentlmeny *tady*. K takovým věcem sloužily pokoje o patro výš, pokoje vybavené kostýmy a nástroji určenými k potěšení všeho druhu.

Jake si upravil masku a opatrně otočil klikou. Potichu otevřel dveře. Jen nepatrně, tak, aby on viděl dovnitř, ale aby nebylo možné spatřit jeho, dokud nezjistí, co se v převlékárně děje.

V místnosti si prozpěvovala drobná žena ve třpytivé červené masce a toaletě stejné barvy, která se jí vlnila okolo nahých kotníků. Točila se v rytmu broukané melodie před několika zrcadly zavěšenými na stěnách, ladně a plynule, jako by tančila pečlivě nacvičenou sestavu. V každém z nich se odrážela v jiném úhlu, ale pokaždé svůdně štíhlá a neodolatelně krásná jako lesní víla při měsíčku.

Rty měla pootevřené v slastném úsměvu, který neměl nic společného s nucenými úsměvy kurtizán či dychtivých vdov, ani nadějeplným smíchem debutanek toužících po nabídce k sňatku. Tenhle úsměv se jí na rtech usadil z čiré radosti. Byla právě dokonale šťastná.

Pohled na nakažlivou radost z obyčejného tance, která jí prozářila tvář, a na lehkost, s jakou tančila, zvedl náladu i Jakeovi. Náhle si uvědomil, že se mu rty zvlhnily v úsměvu, ba co víc, začal si přát, aby si mohl zatančit s ní.

Koutkem oka zachytila Rose nenápadný pohyb v rohu místnosti. Otočila se a zalapala po dechu.

To je on! Vévoda.

Přestože měl na tváři masku, Rose by ho poznala mezi tisíci jen podle vysoké postavy, širokých ramen a síly, která z něj vyzařovala. A také pevně stisknuté čelisti a ostré brady. Nebo podle těch neskutečně žádoucích rtů.

Kolikrát si ho prohlížela, kolikrát zapomněla na

svou práci, když ji bez povšimnutí míjel na chodbách! Ze všech majitelů klubu byl jediný, kdo ji zaujal. Byl až hříšně hezký, ale působil chladně a odtažitě. Jako vévoda.

Budoucí vévoda, jak by možná někdo podotkl.

Ne že by někdy nahlas vyslovila jeho jméno. Nikdo ve *Vitium et Virtus* neříkal jména nahlas. Taková byla pravidla.

Bylo na něm však cosi podivného, jako by ho sužoval hluboký smutek, něco tak tíživého, že se mu to usadilo na ramenou, až Rose zatoužila, aby ho mohla ukonejšit. Blázen. Copak by si někdo v jejím postavení dovolil k vévodovi být jen zvednout pohled? Jako by měla takovému muži co nabídnout.

A přece si tak často představovala, jak ji ty silné paže objímají a ona si pokládá hlavu na vévodova rozložitá ramena. Jen si to představila, podlamovala se jí kolena. Ještě nikdy ji žádný muž tolik nepřitahoval, vždycky měla v hlavě úplně jiné věci než milostné pletky.

Krásný vévoda naštěstí nebyl ničím jiným než snem, rytířem v lesklé zbroji, který se jí proháněl v představách, a dokud byl jen v nich, byla v bezpečí.

Až dosud. Rose polilo horko. Neměla by tu být, bylo to proti pravidlům. Rychle se rozhlédla, kudy by mohla utéct, ale vévoda stál mezi ní a dveřmi do salonku. Pomalu se přibližoval a pohled z její tváře nespustil ani na chvíli.

Nezdálo se však, že je rozzlobený, právě naopak. Na rtech mu pohrával pobavený úsměv a zvědavý pohled jeho jasně modrých očí Rose uklidnil natolik, že zůstala stát. Úsměv na vévodových rtech se rozšířil a on se jí uklonil.

„Prosím o odpuštění, má paní. Nechtěl jsem vás vystrašit.“

Má paní? Kéž by jí skutečně mohla být! Rose se

zachvělo srdce. Položila si dlaň na hrud' a zavrtěla hlavou.

„Jen jste mě překvapil,“ odpověděla a snažila se, aby to znělo stejně uhlazeně, jako by byla skutečně urozenou dámou. Bezpočtůkrát naslouchala jejich štěbetání, když v jejich přítomnosti čistila podlahy a uklízela ložní prádlo.

„Vyrušil jsem vás,“ řekl a naklonil hlavu na stranu, jako by to byla otázka.

„Vůbec ne,“ zavrtěla hlavou. Dobrý bože, byl vyšší, než se zdál z dálky, a také mnohem hezčí. Skoro nemohla dýchat, a přece jí vůně jeho kolínské naplnila plíce téměř k prasknutí. Měla pocit, že každou chvíli omdlí. „Měla bych jít.“

„Snad nechcete odejít dřív, než mě poctíte jedním tancem?“ Hlas měl hluboký a teplý a jeho oči, které se jí zdály tak chladné, když se jednalo o věci týkající se klubu, nyní zářily jako dvě hvězdy.

Tančit? S vévodou? „Já neumím tančit,“ vypravila ze sebe Rose.

Tiše se zasmál. „Jistěže umíte. Tančíte stejně krásně, jako si pobrukujete.“

Tělem se jí prohnala vlna horka. Díval se na ni, jako by jí dokázal dohlédnout až na samé dno duše. Jako by byla nahá.

On se mnou flirtuje.

To pomyšlení bylo ohromující. Vévoda flirtuje se služkou. Škádlí ji. Každá buňka jejího těla mu to chtěla dovolit, a nejen to. Chtěla ho škádlit také.

Běhna. Jako tvá matka.

Měla by ho odmítnout a utéct, byla by v bezpečí, protože si byla jistá, že už se nikdy takhle nesetkají.

Jenže právě proto toužila zůstat.

Až do tohoto okamžiku si jí nikdy nevšiml. Když byla v práci, stávala se neviditelnou nejen pro něj, ale pro všechny šlechtice, kteří klub navštěvovali. Chvíli

jí trvalo, než si uvědomila, že je to tak pro všechny lepší. Chránilo to ji i hosty před trapností a studem.

Jakou škodu může napáchat jediný tanec? Bylo to poprvé, kdy se na ni nějaký muž usmál. Pokud tím tancem potěší jeho i sebe, proč by měla odmítnout? Až do konce života pak bude mít o čem snít, a jednou o tom bude možná vyprávět i svým vnoučatům.

O noci, kdy tančila s vévodou.

Při té představě se usmála a vévoda k ní natáhl dlaň. „Vždyť si to sama přejete,“ řekl chvíli předtím, než si ji přitáhl do náruče.

Měla oči toho nejkrásnějšího odstínu zelené, jaký kdy Jake viděl, a jejich pohled mu zpěnil krev v žilách. Byl teplý a měkký, jako by jeho krásná neznámá věřila, že je to všechno jen sen. Překvapilo ho, když si uvědomil, že se jim těla v tanečním postoji hodí jedno k druhému, jako by se pro sebe narodili.

Po celé měsíce byl hluchý a slepý ke všemu, co se kolem něj dělo. Dělal všechno, co bylo třeba, jako bezduchá loutka. Plnil vévodské povinnosti jednu krutou hodinu za druhou. Snažil se být v jednom kole.

Ale tady a teď se najednou začal cítit znovu jako živý, jako by opustil nějakou temnou, chladnou místnost a vstoupil do světa plného tepla a světla.

Jejího tepla. *Jejího* světla. Koupal se v nich, i když věděl, že si je nezaslouží, a krev se mu pěníla v žilách jako rozbouřená řeka.

Otočil se s ní na konci místnosti s očima vpíjejícíma se do jejích. Jak asi vypadá pod maskou? Měla plné, žádoucí rty a zasněný pohled, vlasy jí spadaly na ramena v měkkých vlnách jako lesklý vodopád. Cítil, jak jeho tělo odpovídá na teplo ženské pokožky a srdce mu bije v rytmu plném touhy.

Všiml si, jak pootevřela rty, jako by i ona cítila tu

podivnou přitažlivost, která je k sobě vábila. Místo v prohlubni pod hrdlem jí pulsovalo ve stejném rytmu jako jeho srdce. Tak rád by je polaskal jazykem!

Jejich taneční krok se zpomaloval, až se proti sobě zastavili a pohledy se vpíjeli jeden do druhého. Pak se mu ta neznámá dáma v červeném zadívala na ústa.

Jake měl rád krásné ženy a byly doby, kdy si nedělal starosti s následky svého počínání. S takovou nezodpovědností se rozhodl skoncovat už před mnoha měsíci, a přece si ji teď přitáhl k sobě tak, jak to dělával kdysi. Před tím, než se mu život obrátil naruby. Cítil, jak ztuhla. Přestože se mu to ani trochu nechtělo udělat, uvolnil sevření, připravený nechat ji jít, když tu se náhle k jeho překvapení usmála a spočinula mu v náruči.

Jemný, něžný polibek, to bylo všechno, co měl v úmyslu. Poděkování za to, že mu do temného nitra vnesla paprsek světla.

Avšak v okamžiku, kdy se rty dotkl jejích, utopil se v žáru polibku roztoužené ženy. Stále hlouběji a hlouběji se nořil do jejích úst, a když začala jazykem prozkoumávat ta jeho, zaplavila ho vlna chťiče tak silného, jaký dosud nepoznal.

Z hrdla se mu vydralo hluboké zasténání a Jake k sobě neznámou ženu přitiskl ještě pevněji, utopený v rozkoši, když se mu klínem přitiskla do slabin.

Zalapala po dechu a prudce se od něj odtáhla. Překvapeně na něj hleděla, jako vytržená ze snu jeho ztopořeným údem. V duchu zaklel. Ve víru vášně docela zapomněl na pravidla, obzvláště na to, že nikdy nemá nutit ženu k něčemu, co sama nechce. Zejména ne ženu, kterou potkal poprvé v životě.

O krok ustoupil a uklonil se. „Omlouvám se.“

Konečky prstů se dotkla rtů a hleděla na něj doširoka otevřenýma očima. Zrcadlilo se v nich

překvapení, ale také stejně silná vášeň, jakou cítil Jake. Najednou ho zaplavil pocit čirého uspokojení.

„Neměl jsem v úmyslu vám ublížit,“ řekl rychle a ustoupil o další krok.

„Musím jít,“ zašeptala, jako by se jí nedostávalo dechu, a pohled jí zalétl ke dveřím. „Neměla bych tu být.“

Takže je vdaná. Vdaná žena, která vyrazila za zakázanou zábavou. Pocítil zklamání.

Zklamání?

Tohle byl přece přesně ten druh zábavy, který mu doporučili přátelé, aby zapomněl na svá trápení a rozptýlil se, než najde ženu hodnou postavení vévodkyně.

„Dovolte, abych vás doprovodil ke kočáru.“

Překvapeně se na něj podívala. „Ke kočáru?“ Polkla. Otřela si dlaně do hedvábí, pod nímž se rýsovaly křivky, které ještě před chvílí cítil na svém těle. „Ach, jistě. Můj kočár. Není třeba mě doprovázet, Jasnosti.“

V duchu zaklel. Poznala ho. Samozřejmě že ho poznala. V Londýně by pravděpodobně nenašel nikoho, kdo by ho po tom, co se stalo s jeho rodinou, nepoznal. Nebylo divu, že se s ním nechtěla nechat vidět. Odcházet v jeho doprovodu z klubu *Vitium et Virtus* by způsobilo jen další skandál.

Dal si pozor, aby nedal najevo, jak se ho to dotklo. „Jak si přejete.“

Věnovala mu nesmělý úsměv. „Děkuji za tanec.“

Ústa zvlněná v jemném úsměvu a ten měkký hlas s přízvukem, který se mu nedařilo určit, mu znovu rozbušila srdce. „Rádo se stalo, madam. Mohu vás znovu vidět?“ Zarazil se. I jeho samého překvapilo, co vyslovil nahlas dřív, než se nad smyslem svých slov zamyslel. A přece čekal na její odpověď celý nesvůj a napjatý.

Malinko jí poklesla čelist. „Mě?“ zeptala se nevěřičně.

Nedokázal se ovládnout a jejímu překvapenému tónu se zasmál. Natáhl se po její ruce v hedvábné rukavičce a zvedl si ji ke rtům.

„Samozřejmě že vás,“ přitakal a vtiskl jí vřelý polibek na vnitřní stranu zápěstí. Nemělo smysl, aby si něco nalhával. Chtěl ji. A jelikož po ženě nezatoužil od noci, kdy došlo k té strašlivé tragédii, pocífoval i velkou úlevu, že to stále dokáže. „Rád bych vás lépe poznal, budete-li souhlasit.“

Srdce se mu rozbušilo podivnou nejistotou. Dobrý bože, připadá si nesmělý jako školáček. Nesvůj při představě, že ho odmítne.

Rychle se rozhlédla kolem, jako by se bála, že na ni někdo vyskočí z některého z tmavých koutů salonku. „Nemohu.“

Znělo to však tak lítostivě, že to Jakea ponouklo k dalšímu přemlouvání. „Mohla byste, kdybyste si to skutečně přála.“

Skousla si spodní ret. „To nejde.“

Jenomže Jake neflirtoval a neměl v posteli ty nejkrásnější ženy Londýna jen tak pro nic za nic. „Bude to naše tajemství. Nikdo se to nikdy nedozví. Ne ode mě. Ne, dokud si to sama nebudete přát. Dávám vám své slovo.“ Přejel jí palcem po tváři až na rty, stále viditelně zrudlé po jejich polibku. „Prosím.“

„Nemohu riskovat...“

„Nebudete. Chci s vámi jen mluvit, nic víc.“ *Prozatím.* „Vzadu za klubem je zahrada, kam téměř nikdo nechodí. Okna, která do ní vedou, jsou zabeďněná.“

Jak byl teď vděčný, že se s přáteli při otevírání klubu dohodli, že udělají vše, co bude v jejich silách, aby tímto způsobem zabránili senzacechtivým novinářům v nahlížení do klubu! Také spoléhali na to, že díky beďnění pronikne méně zvuků z klubu k jejich

úctyhodnějším sousedům. „Zítra tam na mě počkejte. Nechám vám otevřenou branku z postranní uličky.“

Zjevně byla v rozpacích a vypadala u toho neodolatelně rozkošně. „Neměla bych.“

Dotkl se její masky. „I sem jste přišla, přestože byste neměla,“ připomněl jí.

Ramena jí poklesla a Jakea zaplavil smíšený pocit vítězství a viny za to, že jí působí taková muka.

„Jistě, ale...“

Znovu ta pečlivá výslovnost. Možná je to cizinka, která se snaží o správnou výslovnost anglických slov, ale Jake ten přízvuk nedokázal nikam zařadit. „Pokud nemůžete přijít zítra, budu tam na vás čekat každý večer, dokud nepřijdete.“

„Možná,“ řekla váhavě, proklouzla kolem něj a zmizela ve dveřích.

Přijde. Byl si tím jistý. Viděl jí to v těch nádherných smaragdových očích. Jake vyšel z pokoje a pomalým krokem zamířil ke vstupním dveřím. Neměl v úmyslu ji pronásledovat. Nechtěl ji vyděsit. Když oknem ve vstupní hale vyhlédl na ulici před klubem, kočár, který při svém příchodu míjel, už tam nestál. Jake se pro sebe usmál.

„Potřebujete něco, pane?“ zeptal se pan Snyder.

„Nic,“ usmál se na něj Jake.

Muž na něj vytřeštil oči a nepřestal na něj zírat, dokud se mu neztratil za rohem chodby. Jake si celou cestu pobrukoval melodii valčíku.